

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti nečinnosti žalované ve věci žádosti o poskytnutí informací, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2018, č. j. 15 A 232/2018 - 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalované (konkrétně Věznice Bělušice). Požadoval, aby krajský soud uložil žalované povinnost zjednat nápravu při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 20. 6. 2018 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a povinnost vydat rozhodnutí ve věci. Žalovaná se podle žalobce snažila přenést informační povinnost povinného subjektu na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž však žalobce nesouhlasil a podal proti tomuto postupu stížnost. Přestože již uplynula lhůta, žalobce dosud neobdržel od žalované nebo jejího nadřízeného orgánu jakékoliv rozhodnutí nebo stanovisko ve věci.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením postoupil věc Městskému soudu v Praze. Přestože žalobce jako žalovanou označil Vězeňskou službu České republiky, Věznici Bělušice, tak nicméně platí, že se domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tak dovodil, že správním orgánem, který ve smyslu § 7 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zasáhl do práv žalobce, je Vězeňská služba České republiky, jejíž sídlo je v Praze 4. Místně příslušným soudem k posouzení žaloby je tudíž podle Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), Městský soud v Praze.

[3] Žalobce napadl usnesení krajského soudu kasační stížností (dále též „stěžovatel“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení zrušil a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že jím označená žalovaná Věznice Bělušice je správní jednotkou, která podle jeho názoru dle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky (dále jen „zákon o Vězeňské službě“), činí za Vězeňskou službu České republiky právní úkony, mezi něž patří správní trestání v řízení o trestných činech vězněných osob, a má rovněž postavení správního orgánu jako povinného subjektu. Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Soud předně podotýká, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, Nejvyšší správní soud tudíž zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost po stěžovateli nepožadoval.

[5] Pokud jde o návrh stěžovatele na ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na řadu předchozích řízení zahájených stěžovatelem, ve kterých se stejně jako v projednávané věci jednalo o otázku místní příslušnosti soudu k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 395/2018 - 13; ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018 - 16; ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 81/2018 - 10; ze dne 8. 1. 2019, č. j. 4 As 362/2018 - 13; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 348/2018 - 10; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 As 513/2018 - 12; ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 As 364/2018 - 14; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 400/2018 - 19; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 273/2018 - 20). V těchto řízeních Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil závěr, že ustanovení zástupce není k ochraně práv stěžovatele, která navíc má sám právní vzdělání, nezbytné.

[6] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jak již Nejvyšší správní soud předeslal, otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již zabýval, a to mj. v řadě řízení iniciovaných právě stěžovatelem (srov. rozhodnutí uvedená v bodu [5] tohoto rozsudku). Názor soudu je tudíž stěžovateli znám, a proto Nejvyšší správní soud pouze stručně cituje odůvodnění rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20: „Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. [...] Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. [...] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Břeclav bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán, který v daném případě rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze.“

[9] S ohledem na výše citované závěry lze dovodit, že v právě posuzovaném případě se stěžovatel domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tudíž správně uzavřel, že místně příslušným soudem k projednání předmětné žaloby je Městský soud v Praze, neboť povinným subjektem, a tedy žalovanou, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu